

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou, v právní věci žalobce: **O. Z.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2011, č. j. OAM-238/ZA-ZA06-ZA14-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31.8.2011, č.j. OAM-238/ZA-ZA06-ZA14-2011, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že žalobce neuvedl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu v platném znění a že mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu některého z důvodu uvedených v § 14a zákona o azylu v platném znění.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu, vytkl, že správní orgán náležitě nevyhodnotil jeho výpověď učiněno do protokolu o pohovoru z dne 26.8.2011, porušil tak ust. § 2 a 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu a současně ust. § 50 odst. 4 správního řádu ve znění pozdějších předpisů, když uvedl, že má strach vrátit se na

Ukrajinu z důvodu ohrožení na životě a zdraví ze strany bratra své bývalé manželky. Žalobce ve výpovědi uvedl, že na bratra bývalé manželky podal několik stížností pro jeho chování v místě jeho pracoviště – zástupce velitele na obvodním oddělení policie, nikdy nedošlo k vyřízení žádné stížnosti a celá záležitost byla odložena. Žalobcův bývalý švagr několikrát vyhrožoval fyzickou likvidací, několikrát ho skutečně i fyzicky napadl, takže byl nucen postoupit hospitalizaci v nemocnici. Žalobce má obavu, že v případě návratu bude vystaven násilnému protiprávnímu jednání bývalého švagra, kterým mu bylo usilováno o život. Navrhl proto zrušit přezkoumávané rozhodnutí žalovaného, opravu petitu žaloby provedl na výzvu soudu podáním ze dne 18.10.2011 s tím, že žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2011 č.j. OAM-238/ZA-ZA06-ZA14-2011. Navrhl, aby přezkoumávané rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 21.10.2011 navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Vyslovil přesvědčení, že ve věci bylo rozhodnuto na základě řádně zjištěného stavu věci, popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. Odchod žalobce z vlasti nebyl motivován žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v ust. § 12 zákona o azylu, namítané obavy z návratu nelze podřadit vážné újmě, jak má na mysli § 14a téhož zákona. Uváděné důvody nemají souvislost s azylově relevantními důvody. Na ukrajinské státní orgány se neobrátil, nelze tudíž hovořit o tom, že uvedené jednání by tolerovaly či podporovaly. Byl-li nespokojen s postupem policistů v pasivitě při vyřizování opakovaných jeho stížností, měl možnost se obrátit na personální odbor Ministerstva vnitra nebo odbor vnitřní bezpečnosti, rovněž měl možnost využít institutu Veřejného ochránce práv, což však neučinil. Tyto možnosti potvrzuje informace MZV č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010 k č.j. MV-92160-1/OAM-2009. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba jako nedůvodná v plném rozsahu byla zamítnuta.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek podle ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního v platném znění soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V řízení podle části III., hlavy II., dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení ust. § 3 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb. správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný postup, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobcem. S ohledem na tvrzení žalobce bylo dostačující, když žalovaný při svém rozhodování vyšel ze skutečností uvedených žalobcem a nebylo nutné opatřovat další podklady pro rozhodnutí. V postupu žalovaného neshledal soud žádné pochybení.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska

použitých ustanovení zákona o azylu. Z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle ust. § 16 odst. 1 písm. f/ zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 ani podle § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve věci rozhodl podle ust. § 16 odst. 1 písm. f/ zákona o azylu v platném znění, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalobce v žalobě namítal, že dle jeho názoru uvedené ustanovení zákona o azylu nebylo použito správně, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho aplikaci, a to s ohledem na zjištěný skutkový stav věci. Uvedenou námitku soud neshledává důvodnou a plně se ztotožňuje s tím, jak ve věci rozhodl žalovaný.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podal žalobce dne 19.8.2011. V srpnu 2011 byl v ČR odsouzen k trestu vyhoštění na 4 roky za padělání dokladů. Je ženatý, bezdětný, manželka spolu s ním žádá o mezinárodní ochranu. V ČR žije jeho matka. Vlast opustil dne 10.9.2009, protože mu vyhrožoval bratr bývalé manželky. Do ČR přijeli dne 11.9.2009. Pohovor s ním byl učiněn dne 26.8.2011. V ČR žije od r. 2002 jeho matka, v letech 2002 – 2009 jezdili do ČR za účelem její návštěvy. Od r. 2002 jej i jeho manželku obtěžoval bratr bývalé žalobcovy manželky, se kterou se rozvedl v r. 2002. V r. 2004 se vrátili na Ukrajinu, jmenovaný jim začal opět vyhrožovat. Žalobce dokonce několikrát napadl. Manželka na základě výhrůžek dokonce potratila. V r. 2006 se tedy rozhodli znovu odjet do ČR, vrátili se v r. 2009. Bratr bývalé manželky je však opět obtěžoval, dokonce vyhrožoval i zabitím. Proto se rozhodli vše prodat a odjet. Víza měli platná do r. 2009, následně zde pobývali na základě bulharských cestovních pasů, jenž jim obstaral žadatelův otec, který je státním příslušníkem Žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodali ihned po příjezdu, protože měli bulharské doklady, které je opravňovaly k pobytu. Teprve při policejní kontrole bylo zjištěno, že jejich dokumenty jsou padělané, proto jim byl udělen trest vyhoštění na 4 roky.

Soud se shoduje se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Na odůvodnění své žádosti uváděl, že se bojí vrátit do vlasti z obavy z jednání bývalého švagra. Tyto důvody však pro udělení azylu nelze podřadit. Z výpovědi jmenovaného je zřejmé, že ve vlasti nikdy neměl žádné problémy se státními orgány. Jeho potíže jsou spjaté s osobní mstou rodinného příslušníka bývalé manželky. Skutečnosti, o nichž hovořit nemají žádný politický, rasový, náboženský nebo národnostní podtext. Nesouvisí ani s jeho pohlavím či příslušností k určité sociální skupině obyvatel.

Soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2003, č.j. 5 Azs 22/2003-41, podle kterého „Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ust.

§ 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl“.

Podle ust. § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Jmenovaný v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. V případě jakéhokoli nezákonného jednání vůči své osobě může dotyčný najít účinnou ochranu u státních orgánů země původu, jak bylo uvedeno výše. Z Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ je správnímu orgánu známo, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu pekel § 14a odst. 2 písm. c/ zákona o azylu. Případné vycestování výše jmenovaného pak po posouzení sdělených skutečností nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Na základě výše uvedeného nutno přisvědčit argumentaci žalovaného, že žalobci ve vlasti nehrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu v platném znění.

Soud dále odkazuje na judikaturu NSS v Brně a to např. na rozhodnutí ze dne 10.3.2004, č.j. 3 Azs 22/2004-48, podle kterého: „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osob není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“.*

Je nezpochybnitelné, že původcem pronásledování i vážné újmy dle zákona o azylu mohou být soukromé osoby. Dále je však nezbytné, aby jednání představující pronásledování či vážnou újmu bylo možno přičítat odpovědnosti státu, což jak je výše uvedeno nebylo v případě žalobce splněno.

Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že jednání žalobce svědčí o účelovosti s cílem legalizace dalšího pobytu na území ČR. Ze správního řízení bylo zjištěno, že vlast neopustil na základě žádného z azylově relevantních důvodů a ani jeho obavy z návratu nelze považovat za opodstatněné ve smyslu zákona o azylu. Prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu se snaží především o legalizaci svého pobytu na území ČR. V této souvislosti soud ve shodě s žalovaným poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, dle kterého: „poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“. Dále nutno poukázat i na skutečnost, že ochrana práva na soukromý život dle názoru soudu v souvislostech uváděných žalobcem není řešitelná za pomoci zákona o azylu. Žalobce přicestoval naposledy na území ČR již v r. 2009 a informace z CIS potvrzují jím sdělené údaje o oprávněnosti dosavadního pohybu na základě bulharských dokladů. Dále potvrzují sdělení o uložení trestu vyhoštění na dobu 4 let za padělání dokladů. Vzhledem k tomu, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany po více než dvouletém pobytu v ČR, neboť zde měl pobyt upraven na základě bulharských dokladů, správně žalovaný odkázal na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 9.2.2006, č.j. 2 Azs 137/2005, www.nssoud.cz, dle kterého „o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejenom z hlediska zeměpisného, ale i časového.“ V případě jmenovaného však takové okolnosti nenastaly.

Krajský soud v Brně na závěr konstatuje, že vzhledem k shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že žalovaný se nedopustil právního pochybení pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 29. prosince 2011

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně